

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

XIII. évfolyam, 172. szám

Ara: 50 fillér

Csütörtök, 1957. július 25.

Ma indul a háromnapos VIT-műszak a Szegedi Ruhagyárban

Július 15-én a ruhagyári VIII-as munkaterem átképzős fiataljai kedvesen feldíszítették munkahelyüket, majd fontos elhatározást közöltek a vezetőkkel. Tekintve, hogy korábban sok »fejmosást« kaptak tervük elhanyagolásáért és esetenként a minőségi hibákért is, úgy döntöttek, hogy mindent jóvá tesznek.

Legelőször is abban egyeztek meg, hogy szalagjuk a KISZ, a párt és a műszaki vezetők segítségét kéri — mégpedig azért, hogy ne legyen közöttük senki, aki ne tudna eleget tenni

A MENNYISÉGI ÉS

MINŐSÉGI

KÖVETELMÉNYEKNEK.

A szándék, úgy látszik, nem volt könnyelmű, mert a KISZ-szalag munkája máris szervezettebb, jobb, s komoly kilátások vannak a korábbi mulasztások pótlására.

A kezdeti sikerek felbuzdították a fiatalokat, s most a Világifjúsági Találkozó előtt újabb kezdeményezéssel rukkoltak ki —, de most már olyformán, hogy az egész üzemet magukkal vigyék. Július 25—26—27-re háromnapos VIT-műszakot hirdettek, s kérték az üzem valamennyi szalagját, hogy csatlakozzanak felhívásukhoz.

EGYETLEN SZALAG

SEM ZÁRKOZOTT EL

a kezdeményezéstől és a VIT-műszak célkitűzéseivel is egyetértettek a dolgozók, hiszen az üzem tervének teljesítéséről van szó. Nemcsak a fiatalok maradtak el, hanem néhány más szalag is, így idősebb az a kezdeményezés, hogy a VIT-műszak három napján minden elmaradást pótolni kell. Következő lépésként meg is állapították kinek-kinek az »adósságát«, hogy a számonkérésnek reális alapja is legyen.

Egyes szalagoknál ez nem lehetett cél, hiszen lépést

tartottak a feladatokkal, de a minőségi hibák megszüntetése itt is időszerű.

A MUNKAEGYELEM MEGSZILÁRDÍTÁSA

pedig egyáltalán nem tűr halasztást. Ezért az 52 fiatal fi-

gyelme erre is kiterjedt, mikor a VIT-műszak előkészítése folyt.

A Világifjúsági Találkozó tiszteletére indított 3 napos műszak ma kezdődik a Ruhagyárban. Reméljük, hogy három nap múlva eredményekről számolhatunk be.

A szegedi munkásör-zászlóalj nagyszabású névadó és zászlóavató ünnepsége

A következő hónapban, augusztus 3-án, szombaton a délutáni órákban tartják meg Szegeden, a Széchenyi téren városunk munkásör-zászlóaljának névadó és zászlóavató ünnepségét. A szegedi munkásör-zászlóaljat Gera Sándor elvtársról nevezik el, aki szívvel-lélekkel tevékenykedett városunk munkásmozgalmában, majd részt vett a spanyol nép szabadságharcában, az életét is feláldozva.

Az ünnepséget katonai pompával, díszszemlével tartják majd meg. A munkásör-zászlóaljnak az Újszegedi Kender- Lenzővő Vállalat dolgozói adják át a zászlót. Ez is jelképezi a munkásörök és a dolgozó emberek összeforrottságát, a néphatalom védelmében. A zászlóavató és névadó ünnepségen a forradalmi munkás-paraszt kormány küldötte is részt vesz. Az ünnepség után a munkásör-egységek díszoszlopvonalba sorakoznak fel és a zászlóalj végigvonul a város utcáin, így is bemutatva a csapatzászlót a dolgozóknak.

A szegedi békenagygyűlés résztvevői tiltakoztak a nukleáris fegyverek használatára ellen

Darvas József nagysikerű beszámolója városunkban

Tegnap, szerdán délután 6 órakor a Hazafias Népfőnt Szeged városi békebizottsága nagygyűlést tartott a Magyar—Szovjet Baráti Társaság székháza nagytermében. A legkülönbözőbb foglalkozású emberek már jóval a békenagygyűlés kezdete előtt elfoglalták helyeiket. Az úttörők énekara Szécsi József karnagy vezetésével szórakoztatta a megjelenteket. Nagy sikert aratott a Szegedi Kenderfonógyár énekara Waldmann József karnagy vezetésével. Korek József, a Kenderfonógyár dolgozója

Radnóti Miklós: »Nem tudhatom« című versét szavalta el szép sikerrel.

A nagyterem zsúfolásig megtelt, amikor a Himnusz hangjai után dr. Antalfi György egyetemi tanár megnyitotta a békenagygyűlést. Ezután Darvas József Kosuth-díjas író, az Országos Béketanács elnöke tartotta meg rendkívül gazdag, érdekes beszámolóját a Béke-Világban. Beszámolója a Béke-Világban. Beszámolója a Béke-Világban. Beszámolója a Béke-Világban.

A tanácskozás egyik jellemzőjeként említette, hogy azon az ázsiai és az afrikai országok küldöttei első ízben vettek részt jelentőségüknek megfelelő számában.

Megállapította, hogy a colombói tanácskozásra akkor került sor, amikor a világban két irányzat mérkőzött egymással: a békés egymás mellett élés és a feszültség, a háború. Darvas József a továbbiakban arról szólt, hogy a colombói tanácskozás középpontjában az atom, a nukleáris fegyverek eltiltása állott, erről is esett a legtöbb szó. A világ minden tájáról résztvevő tudósok

felemelték tiltó szavukat a nukleáris fegyverek használatára ellen.

Ismertették azt is, hogy az atom- és hidrogénkísérletek, amelyek a fegyverkezést szolgálják, rendkívül súlyos következménnyel veszélyeztetik az egész emberiséget. Elmondotta Darvas József, hogy a kapitalista országokból számos felszólaló kijelentette: Ók a kapitalizmus hívei, azonban

elismerik és becsülik a Szovjetuniókat azt a kö-

vetkezetes békepolitikáját, amely a nukleáris fegyverek eltiltására irányul.

Darvas József ismertette, hogy a Béke-Világtanács ülésén résztvevő háromtagú magyar küldöttséget rendkívül nagy érdeklődéssel fogadták. Az érdeklődés annak szolgált, hogy egy nagy nemzeti tragédia, az ellenforradalom után utazott a magyar küldöttség Colombóba. A magyar küldöttség bármire járt, mindenütt a magyar eseményekről érdeklődtek tagjaitól. A magyar küldöttség szóinkája: dr. Péter János, amikor kijelentette a tanácskozáson: a magyarok azért vannak itt, mert nem győzött az ellenforradalom —, nagy tapssal nyilvánítták tetszésüket a résztvevők.

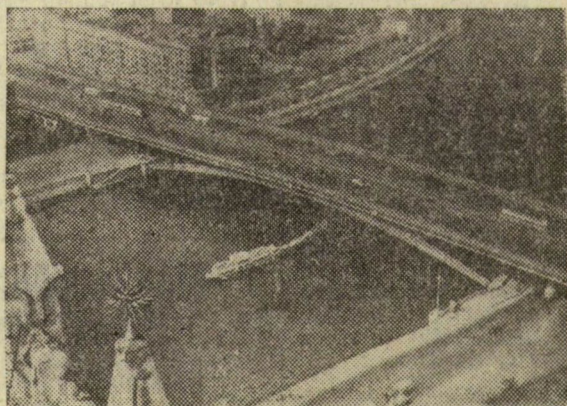
Beszámolója befejező részében arról beszélt Darvas József, hogy a békéért, a nukleáris fegyverek eltiltásáért folyó harcban a mi kis népünk is tisztán és igazán hallatja szavát.

A nagy tapssal fogadott beszámoló után a békenagygyűlés résztvevői határozatot hoztak, amelyben egységesen állást foglaltak a nukleáris fegyverek használatára ellen.

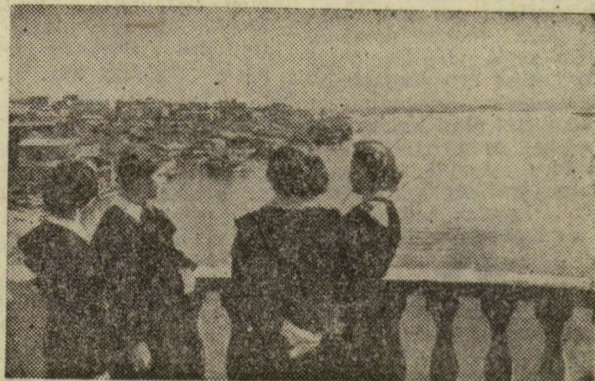
A kantoni ipari kiállítás

A kantoni ipari kiállításon 6,6 millió fontsterling értékű üzletkötés történt 3800 megrendelés keretében. Harminc országból mentek kereskedők Kantonba, többek között Dél-Afrikából, Kanadából, Laoszból, Hongkongból és Indonéziából, vagyis olyan országokból, amelyeknek eddig alig volt kereskedelmi kapcsolatuk Kínával. A kötések 37 százaléka ipari és ásványi termékek szállítására vonatkozik.

KÉT FOLYÓNÁL

A VIT-en résztvevő fiatalok is gyönyörködnek majd a Moszkva folyó usztyíni hídján átsétálva a Káspi-tengert a Balti-tengerrel összekötő víziút csillogó hullámaiban, amelyet a felső képünk mutat. Ha hajóra ülnek, a moszkvai kikötőből a Volgán át Sztálingrádig hajózhathatnak. Onnan több ezer kilométeres vasút vezet a nagy szovjet haza egy másik folyóhoz, a sötét vizű, a mi Dunánknál kétszeres hosszabb Amur folyóhoz. Az Amur környékén, ahol képünkön intervenció háború korában ték szét a betolakodó japán

fiatal diáklányok tűnődve nézik a gyorsan futó vizet, az a megalakult vörös munkás ezredek hősi harcokban verimperialista erőket. E harcok emlékeit hirdeti ma is az amuri partizánok kedvelt da la.

Munkapad és íróasztal

valamikor két külön világ volt. Az írók és íratlan társadalmi törvények megszábták, hogy melyik illeti az egyik osztálybeli, és melyik a másikat. Aki iskolai és összeköttetése révén megkapaszkodott egy íróasztal mögött, fitymálva tekintett a munkapadok mellett kenyérükért küzdő egyszerű emberekre. Egy érettségi bizonyítvány és egy nagyságos szülő vagy pártfogó íróasztalt adott kongó fejű burzsoá gyerekeknek, kulákhatásoknak is, de a legjobb képességű munkás- és parasztyerekektől gyakran a fizikai munka lehetőségét is megtagadták.

A felszabadulás után a tudományra, művelődésre szomjas munkás- és parasztfiatalok özönlöttek el az iskolákat, s iskolájuk után méltó helyet kaptak az életben. Soha nem látott arányban megemelkedett az egyetem és középiskolát végzett fiatalok száma, s a dolgozó osztályok előtt megnyílt a művelődés számtalan lehetősége. Ezzel együtt azonban évről évre jelentkezett a régi kortűnet is, miszerint az érettségizett fiatalok valamennyien íróasztal után áhítottak és áhítoznak. Sajnos, nemcsak a múlt iskolapolitikája élesztette fiataljainkban ezt a törekvést, hanem mi magunk is, hiszen sok túlzást elkövettünk az iskoláztatásban, s a nevelésben elfeledkeztünk a fizikai munka megbecsüléséről.

A Horthy-rendszerben az érettségizett fiatalok száma csupán töredéke volt az ifjúságnak, most viszont számot tevő része, a réginek többszöröse. A legjobb képességű tanulók állami támogatással felsőbb iskolákban képezhetik magukat, de azok közül nem tudunk mindenkinek íróasztalt adni, akik sikeresen érettségiztek, s bizonyítványuk alapján hivatali munkát keresnek. És ez nem is lehet cél. Az ipar és a mezőgazdaság nemcsak segédmunkásokat és mérnököket követel az élettől, hanem magasabb képzettségű szakmunkásokat és betanított munkásokat is. Ma már minden szakma elvárja az alapos műveltséget, tudást igényel. A szellemi és fizikai munka között korábban létrehozott szakadék kezd kisebbedni, s az a törekvésünk, hogy a fizikai munkások szellemi felemelésével a határok minél közelebb essenek egymáshoz.

Szakmunkások forgatják az iskolakönyveket, mesterek vizsgáznak évente a középiskolákban — de nem azért, hogy mesterségüket elhagyva íróasztal mellé telepedjenek, hanem azért, hogy lépést tartsanak korunk követelményeivel. Ők érzik, hogy az iskolai oktatás és a szakmai ismeretek nagy haszonnal egészítik ki egymást, de fiataljaink nehezen tudják ezt megérteni. Azt hangsúlyozzák, hogy szakmunkások érettségi nélkül is lehetnek volna, s a közműves, ács, szabó vagy órák mesterséghez nem kell tudni az algebrát, a latin grammatikát vagy az ábrázoló geometriát. Úgy fogják fel tanulmányaikat íróasztal nélkül, mint valami holt tőkét. Pedig nincs igazuk. Ha tanulmányaikat vesszük is figyelembe: a közműves, a lakatos, a vízvezeték-szerelő vagy a járatlevélkezelő, az anyakönyvvezető vagy az iktató vészi-e előbb hasznát a fizikának, a kémiának és a matematikának? S vajon egy ipari szakmunkás, vagy betanított munkás kárát vallja annak, ha ismerős a nyelvtanban és az irodalomban? Vajon nem szélesebb látókörrrel, kultúráltabban dolgozik az iskolázott munkás?

Érthetetlen a fiatalok fizikai munkától való idegenkedése, és káros is. Hová vezetne az ilyen felfogás akkor, ha már ott tartanánk, hogy mindenki számára kötelező lenne a középiskola elvégzése? Csupa-csupa hivatalnokok építenék a szocializmust?

Az íróasztal és a munkapad nálunk már nem két külön világ, hanem két egyértékű munkahely. Semmivel sem »előkelőbb« az írói munka, mint az alkotó, termelő tevékenység, csupán az öröklött konvenciókkal kell szembeállítani, s elsősorban a fiatalokat kell ezektől megszabadítani.

Ma:

Mi történt a Felszabadulás Tsz-ben 1956 végén?

A KISZ szegedi szervező bizottságának nyílt levele

Csehszlovák orvostanhallgatók Szegeden

Barangolás a kőolajkutak érdekében